

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/170/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112237542
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Mario Dubaň
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1112237542.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a sudcov JUDr. Ivany Štíftovej a JUDr. Romana Majerského v právnej veci žalobcu: W. H., K. X, J., zastúpeného Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., Kadnárova 83, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 9C/209/2012-76, zo dňa 10.9.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.164,94 eura spolu s úrokom z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 2.164,94 eura od 10.11.2012 do zaplatenia; žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania 20 eur, trovy právneho zastúpenia 357,02 eura a náhradu cestovného žalobcu 29,84 eura, spolu 406,86 eura. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 13.11.2012 sa žalobca proti žalovanej domáhal podľa zákona č. 514/2003 Z.z. zaplatenia náhrady škody v sume 2.164,94 eura spolu s prísli.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozsudku (§ 393 ods. 2 C.s.p.), mal súd prvej inštancie vo vzťahu k skutkovému stavu za preukázané, že uznesením vyšetrovateľa PZ Úradu inšpekčnej služby PZ Ministerstva vnútra SR, Odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite, ČTS: Ú/S - 65/KOK-2004, zo dňa 27.9.2004, bolo vznesené obvinenie voči žalobcovi ako obvinenému z trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody v štádiu pokusu podľa § 160 ods. 2 Trestného zákona k § 8 ods. 1 Trestného zákona. Voči uvedenému uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote sťažnosť, ktorá bola zamietnutá uznesením Vojenskej obvodnej prokuratúry v Prešove pod č.: OPv204/04, zo dňa 27.10.2004. Rozsudkom Okresného súdu Poprad zo dňa 25.9.2009, sp. zn. 4T/28/2005, bol žalobca spod obžaloby oslobodený s tým, že uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 8.7.2010, sp. zn. 1To/1/2010, bolo odvolanie prokurátora vojenskej obvodnej prokuratúry zamietnuté. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalobca bol právoplatne oslobodený a počas trestného konania sa uskutočnilo viacero procesných úkonov, na ktorých sa zúčastnil zvolený obhajca žalobcu advokát S.. K. N., ktorému za uskutočnené úkony bola uhradená odmena 2.164,94 eura. Žalobca 19.6.2012 podal návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody u žalovanej, ale žalovaná uplatňovaný nárok žalobcu na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. neuznala.

3. K právnej stránke veci súd prvej inštancie uviedol, že nakoľko zmieňované nezákonné rozhodnutie bolo vydané 27.9.2004, aplikoval zákon č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.8.2007; v prvom rade sa zaoberal námietkou žalovanej o nedostatku jeho procesnej spôsobilosti konať v mene SR a konštatoval, že v tomto prípade došlo ku škode v trestnom konaní. Na úseku trestného konania, ktoré začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšené podaním obžaloby, svoju pôsobnosť vykonávajú tak vyšetrovateľ Policajného zboru SR, ako aj prokurátor a v tejto súvislosti poznamenal, že vo veci náhrady

škody spôsobenej v tomto úseku ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra SR ako aj Generálna prokuratúra SR. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku (§ 15 zákona č. 514/2003 Z.z.) podal žalobca na Ministerstve vnútra SR, v dôsledku čoho sa toto ministerstvo stalo orgánom verejnej moci konajúcim za štát. Ministerstvo vnútra SR k žiadosti (o predbežné prerokovanie nároku) zaujalo stanovisko, ktoré bolo doručené žalobcovi. Na uvedenom základe súd prvej inštancie ustálil, že orgánom, ktorý koná v danej veci za štát je v zmysle § 4 ods. 1 písm. k) zákona č. 514/2003 Z.z. Ministerstvo vnútra SR.

4. Súd prvej inštancie v odôvodnení ďalej konštatoval, že nezákonným rozhodnutím bolo uznesenie vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR, Odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite, zo dňa 27.9.2004, ČTS: Ú/S - 65/KOK-2004; právne účinky zrušenia tohto rozhodnutia pre nezákonnosť nastali právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 25.9.2009, sp. zn. 4T/28/2005, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený, nakoľko nebolo dokázané, že žalobca skutok spáchal. Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil splnenie podmienky zrušenia nezákonného rozhodnutia príslušným orgánom pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.), ako aj podmienky bezvýsledného vyčerpania riadneho opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu (§ 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.), nakoľko žalobca podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť, ktorú prokurátor zamietol ako nedôvodnú. V tejto súvislosti tiež odkázal na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.8.2010, sp. zn. 4 M Cdo 15/2009.

5. Súd prvej inštancie mal v konaní ďalej za preukázané, že žalobca zaplatil svojmu obhajcovi v trestnom konaní odmenu za úkony, ktoré boli urobené v súvislosti s nezákonným rozhodnutím na odvrátenie nepriaznivých dôsledkov pre obvineného v celkovej výške 2.164,94 eura. Mal za to, že táto škoda je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR a tak na uvedenom základe v zmysle § 3, § 4, § 5, § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. a § 21 ods. 4 O.s.p. žalobe vyhovel a žalobcovi priznal titulom náhrady škody 2.164,94 eura. Konštatujúc, že žalovaná sa so splnením peňažného dlhu dostala do omeškania, súd prvej inštancie žalovanú zaviazal v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka aj na zaplatenie úrokov z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 2.164,94 eura od 11.11.2012 do zaplatenia aplikujúc pritom § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalobcovi v podrobnej špecifikácii priznal náhradu trov konania 406,86 eura.

6. Proti rozsudku podal žalovaná odvolanie a žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť, príp. zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) možno konštatovať, že v ňom namietala nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Uviedla, že vznesenie obvinenia pre trestný čin konkrétnej osobe nie je rozhodnutie o vine, ale opatrenie smerujúce k tomu, aby orgány činné v trestnom konaní v priebehu konania zistili skutkový stav. Až po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor pre dokazovanie v prípravnom konaní; bolo by nelogické predpokladať, že pri vznesení obvinenia musí byť trestný čin jednoznačne preukázaný, keďže práve toto je cieľom následného vyšetrovania ako i prípadného súdneho rozhodnutia. Sťažnosťou napadnuté uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia žalobcovi bolo teda vydané v súlade so zákonom, nakoľko v čase začatia trestného stíhania na základe dostupných dôkazných prostriedkov vyplynul odôvodnený záver, že skutok spáchal obvinený. Namietal, že v danej veci nebolo príslušným orgánom zistené žiadne pochybenie vyšetrovateľa, ktoré by zakladalo žalobcom uplatňovaný nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Na podporu uvedeného poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.5.2012, sp. zn. 8Co/251/2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.2.2011, sp. zn. 5 M Cdo 7/2010, 5 M Cdo 18/2010. Mal za to, že v danom prípade nie sú naplnené podmienky zodpovednosti štátu zastúpeného Ministerstvom vnútra SR podľa § 3 ods. 1 a § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Nakoľko uznesenie vyšetrovateľa nebolo príslušným orgánom zrušené z dôvodu nezákonnosti, nie je možné priznať náhradu škody v zmysle predmetného zákona.

7. Ďalej argumentovala tým, že v danej veci ako Ministerstvo vnútra SR nie je orgánom príslušným konať v mene Slovenskej republiky; ustanovenie § 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré upravuje zložky organizačne spôsobilé vystupovať a konať v mene SR na účely tohto zákona, bolo zmenené zákonom č. 412/2012 Z.z. zo dňa 27.11.2012 s účinnosťou od 1.1.2013, čím došlo k špecifikácii podmienok zodpovednosti orgánu konajúceho v mene štátu podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. Zdôraznila, že § 4 zákona č. 514/2003 Z.z. upravujúci príslušnosť zodpovedného orgánu konajúceho v

mene štátu vo veci náhrady škody je procesnoprávnym predpisom, nakoľko upravuje, ktorý konkrétny orgán v ktorých prípadoch koná v mene Slovenskej republiky a z uvedeného dôvodu by mal byť v procese aplikovaný odo dňa nadobudnutia jeho účinnosti; § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. na vznik príslušnosti Generálnej prokuratúry SR vystupovať v konaní o náhradu škody v mene štátu nevyžaduje splnenie kritéria, aby prokurátor nezákonné rozhodnutie v trestnom konaní sám vydal, ale aby škodu spôsobil. V danej veci prokurátor škodu spôsobil tým, že sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia podanú žalobcom zamietol a podal na neho obžalobu príslušnému súdu. Bola názoru, že orgánom príslušným konať v mene štátu je s účinnosťou od 1.1.2013 Generálna prokuratúra SR; svoj názor, že nie sú splnené zákonné predpoklady na to, aby orgánom konajúcim v mene štátu bolo Ministerstvo vnútra SR oprela o viaceré rozhodnutia všeobecných súdov SR (rozsudok Okresného súdu v Žiline zo dňa 14.2.2013, sp. zn. 18C/194/2012, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 4.7.2013, sp. zn. 16Co/48/2013, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17.9.2013, sp. zn. 13Co/126/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.3.2015, sp. zn. 10Co/135/2013, uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20.3.2014, sp. zn. 3Co/377/2013, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17.4.2014, sp. zn. 16Co/787/2013, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.4.2015, sp. zn. 16Co/686/2014, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 21.1.2013, sp. zn. 5Co/172/2012, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.3.2015, sp. zn. 7 Cdo 500/2014, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.10.2015, sp. zn. 8 Cdo 289/2014.

8. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť; opätovne rozviedol dôvody, pre ktoré nesúhlasil s odvolacími námietkami žalovanej a ktorými argumentoval aj v konaní pred súdom prvej inštancie. K príslušnosti žalovanej uviedol, že Ministerstvo vnútra SR nepostúpilo jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody inému orgánu a prejednálo jeho nárok so zamietavým stanoviskom, čím založilo svoju príslušnosť konať v mene štátu o tomto jeho nároku.

9. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

10. Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>>, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora,

11. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>>, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

12. Odvolací súd na ozrejmienie právnej stránky veci uvádza, že hmotným právom treba rozumieť súbor právnych noriem, ktoré subjektom právnych vzťahov ukladajú subjektívne práva a k tomu nadväzujúce právne povinnosti. Procesné právo naopak tvorí súbor právnych noriem, ktoré slúžia k úprave postupu orgánov verejnej moci, k ochrane hmotných práv t.j. napríklad normy upravujúce civilné sporové konanie. V tejto súvislosti možno jednoznačne konštatovať, že § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý upravuje aký štátny orgán má konať v mene štátu pri rôznorodých nárokoch na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, je normou procesnou. Nejde tu totiž o otázku hmotného práva, pretože tá je určená subjektívnym právom poškodeného na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a tomu korelujúcej zodpovednosti Slovenskej republiky na jej náhradu. Otázka, ktorý orgán verejnej moci vzhľadom na obsah a povahu daného sporu má v mene Slovenskej republiky ako žalovanej konať, nie je teda otázkou hmotnoprávnou, ale je otázkou procesnou.

13. Stav kedy oblasť verejnej moci, v ktorej ku škode došlo patrila do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. sa vyskytoval na úseku trestného konania, ktorý začínal vydaním uznesenia po začatí trestného stíhania a bol zavŕšený podaním obžaloby. V takom prípade ako orgány konajúce v mene štátu prichádzali do úvahy tak Ministerstvo vnútra SR, ako aj Generálna prokuratúra SR (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.3.2011, sp. zn. 3 Cdo 194/2010). Tento právny rámec ale trval iba do 31.12.2012, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 412/2012 Z.z., ktorý zmenil § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. tak, že určil Ministerstvo vnútra SR ako orgán konajúci v mene štátu v prípadoch, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru, alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, alebo vyšetrovateľ Policajného zboru, alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. Novelizované ustanovenie teda určilo Ministerstvo vnútra SR za orgán konajúci v mene štátu len vtedy, ak sú kumulatívne splnené podmienky, že v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru, alebo poverený príslušník Policajného zboru a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. Ak prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR (§ 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z.).

14. S ohľadom na procesný charakter týchto noriem - § 4 ods. 1 písm. b) a § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. - má odvolací súd za to, že nakoľko prechodné ustanovenia zákona č. 412/2012 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2012/412/>> Z.z. neustanovujú inak, platí pre určenie príslušného orgánu zásada „lex posterior derogat priori“ (neskorší zákon ruší skorší), ktorá je prejavom jedného zo základných princípov uplatňovaných v procesnom práve, podľa ktorého sa na procesné úkony v súdnom konaní zásadne aplikuje procesné právo platné a účinné v čase uskutočnenia procesného úkonu (nález Ústavného súdu SR zo dňa 18.1.2006, sp. zn. II. ÚS 249/2005 <<http://merit.slv.cz/II.US249/05>>). Na uvedenom základe nemôže obstáť konštatovanie súdu prvej inštancie, že nakoľko nezákonné rozhodnutie bolo vydané dňa 27.9.2004, na predmetný spor bolo potrebné aplikovať zákon č. 514/2003 Z.z. v jeho znení účinnom do 31.8.2007. Súd prvej inštancie mal podľa správnosti použiť zákon č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom k 1.1.2013, t.j. v znení po účinnosti jeho novelizácie zákonom č. 412/2012 Z.z.; pokiaľ tak súd prvej inštancie neurobil, postupoval v rozpore s princípom okamžitej aplikability procesných noriem (porov. rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.10.2015, sp. zn. 8 Cdo 289/2014, publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR 1/2016 pod č. 6, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 17.3.2016, sp. zn. 3Co/108/2015, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.5.2017, sp. zn. 6Co/437/2015).

15. Na základe skutkových zistení vyplývajúcich z obsahu spisu dospel odvolací súd k záveru, že v mene Slovenskej republiky ako žalovanej mala po nadobudnutí účinnosti zákona č. 412/2012 Z.z. (dňa 1.1.2013) konať Generálna prokuratúra SR, na ktorú skutočnosť mal súd prvej inštancie reflektovať (ex officio) z úradnej povinnosti. Uznesením vyšetrovateľa PZ Úradu inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR, Odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite, ČTS: Ú/S - 65/KOK-2004, zo dňa 27.9.2004, bolo vznesené obvinenie voči žalobcovi; proti uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote sťažnosť, ktorá bola zamietnutá uznesením Vojenskej obvodnej prokuratúry v Prešove. Rozsudkom Okresného súdu Poprad zo dňa 25.9.2009, sp. zn. 4T/28/2005, bol žalobca spod obžaloby oslobodený (logicky obžaloba prokurátora bola na súde podaná). Keďže prokurátor zamietol predmetnú sťažnosť žalobcu a vo veci podal obžalobu, niet pochybností, že po nadobudnutí účinnosti zákona č. 412/2012 Z.z. za Slovenskú republiku nemohlo konať Ministerstvo vnútra SR v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z., ale bola za ňu povinná konať Generálna prokuratúra SR v zmysle § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. (podľa argumentácie uvedenej v ods. 13 a 14 rozhodnutia).

16. Pretože súd prvej inštancie po nadobudnutí účinnosti zákona č. 412/2012 Z.z., t.j. od 1.1.2013 neprihliadol na zmenu orgánu konajúceho v mene štátu a nepokračoval v konaní s Generálnou prokuratúrou SR (ktorej nebola doručená žaloba, zástupca Generálnej prokuratúry SR sa nezúčastnil nariadeného pojednávania, na ktoré nebol predvolaný, bola mu odopretá účasť na všetkých procesných úkonoch v civilnom konaní) a vydal napadnutý rozsudok, aj keď v mene žalovanej Slovenskej republiky, majúcej inak procesnú subjektivitu a procesnú spôsobilosť, nekonal zákonom predvídaný štátny orgán, konanie zaťažil inou procesnou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Uvedeným nesprávnym procesným postupom súd prvej inštancie znemožnil strane (žalovanej), aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. A nakoľko uvedené nedostatky nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vrátil vec na ďalšie konanie (bez potreby zaoberať sa s hmotnoprávnymi námietkami žalovanej uplatnených v podanom odvolaní).

17. V novom konaní bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný. Súd prvej inštancie neopomenie na § 73 C.s.p., podľa ktorého na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát a na tomto základe z úradnej moci prihliadne na zmenu štátneho orgánu oprávneného konať za štát tak, že v mene žalovanej v zmysle § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. koná Generálna prokuratúra SR. Spor opätovne prejedná na pojednávaní, neopomenúc, že s účinnosťou od 1.7.2016 súdy v konaní postupujú a rozhodujú v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi pri zohľadnení ich vzájomného vzťahu a v súlade so základnými princípmi C.s.p. (Čl. 16 ods. 1 Základných princípov C.s.p.); na základe vykonaných dôkazov ustáli skutkový stav potrebný pre svoje rozhodnutie, ktoré bude vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu preskúmateľné a po opätovnom rozhodnutí sporu svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 C.s.p. tak, aby obsahovalo dostatok dôvodov a ich uvedenie bolo zrozumiteľné.

18. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci rozhodne o náhrade trov konania (§ 262 ods. 1, § 396 ods. 3 C.s.p.).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).